

med et lille Skrig. Hun paastod, at noget havde bidt hende i den ene Fod.

Det viste sig dog blot at have været en Lynggren, der havde strejft hendes Vrist, saa at Skobaandet var gaaet op.

„Berolig Dem, min Frøken! Det er ikke livsfarligt!“ trøstede Pateren, glad ved at være bleven standset i sin Iver og ved at faa Lejlighed til at skifte Samtaleemne. „Tillad mig nu at være Deres Læge og foretage en højst nødvendig Operation . . . Sammenbindingen af disse to smaa Baand . . .“

„Ja Tak. Dersom De virkelig vil . . .“

Hans Velærværdighed lagde sig ridderligt paa Knæ foran hende midt paa Stien, . . . og enten det nu virkelig var paa Grund af hans tykke Fingres Ubehjælp-somhed, eller fordi han saa længe som muligt vilde nyde Synet af den smalle Kvindefod i den fine Svikkelstrømpe . . . han laa en uendelig Tid og famlede med Baandene uden Resultat.

I det samme fik Ragnhild Øje paa en Skikkelse, der noget borte tegnede sig mørkt mod den nu helt tilslørede Himmel . . . en skyggelignende Mand, som langsomt og med bøjet Hoved vandrede ned over den yderste Skraaning bag det høje Sømærke.

„Binder jeg maaske for fast?“ spurgte Pateren, — han havde mærket et lille Ryk fare igennem hende.

„Aa, det gaar an —“ svarede hun, idet hun hurtig fattede sig, men vedblev ufravendt at stirre efter Skikkelsen derude, hvor Himmel og Jord flød sammen i Taage.

Synet af Emanuel kom hende vel langt fra overraskende; men det virkede ganske anderledes paa hende, end hun havde ventet. Det slog hende, hvor godt han passede i disse øde, tavse, ensomme Højder, fjernt fra Menneskers Færden. Han blev saa sælsomt fremmedartet heroppe, saa mærkeligt stor i Stilen. — — Men var det virkelig ogsaa ham selv? Ikke alene gjorde